

Predikan 260215

Visitationshögmässa

Ovansjö-Järbo församling

Fredrik Hesselgren

Fastlagssöndagden: Kärlekens väg

Jag har under några dagar den här veckan, på Biskopens uppdrag, visiterat Ovansjö-Järbo församling. Nu en församling. Senaste visitationen skedde 2022 och då var Biskopen här. Nästa visitation blir 2030. Då kommer Biskopen tillbaka. Något att se fram emot. Lätt att komma ihåg. Är det vinter-OS, är det visitation!

Under dessa intensiva dagar har vi på olika sätt samtalat kring det som varit visitationens tema "Framtiden tillhör oss".

Det är ett tacksamt tema att samtala kring. Framtiden är något de allra flesta av oss har en relation till. Vi anar den, vi längtar efter den och kanske ibland bävar inför den. Framtidstemat är hoppfullt. Vi samtalar om den, för att vi tror att det faktiskt finns en framtid. Och orden "tillhör oss" påminner oss om att vi inte är offer för den. Att vi kan påverka. Vara med att forma. Det ger oss hopp. Och påminner oss om vårt gemensamma ansvar.

Jag och Maria Idänge, stiftsadjunkt och visitationens notarie, har varit i Storvik och fått höra om klockstapeln och där mötte vi senare också ett stort gäng församlingens unga. I Järbo talade vi om förestående renovering och förändring av Järbo kyrka. Vi mötte också samverkan, i dess vackraste form, i byalagssamverkan. Dessutom har vi haft förmånen att möta många av de anställda medarbetarna och en del ideella medarbetarna.

Vi har ätit. Soppa med Sopplunchgänget, middag med förtroendevalda. Och vi har, Gud vare tack, fikat.

Inför visitationen har en förvaltningsvisitation genomförts. De allra flesta papper är på plats och i ordning. Jag vet att kyrkoherden arbetat mycket hårt med att det ska vara så. Tack för det Marianne.

Jesus går före dem upp mot Jerusalem.

Han tar inte med dem på studiebesök.

Ingen inspirationsresa.

Han går mot döden. De får följa.

Lärjungarna följer. Och de är rädda.

"Låt oss sitta bredvid dig i din härlighet"

Jesus tar dem till förnedring. De vill till äran.

Jesus talar om korset. De om karriär.

Så blir det ofta i rädsla. Man vänder blicken åt ett annat håll.

Mot något som verkar trevligare. Som. Om än bara för en stund, kan hjälpa mig att stå ut.

Jag känner igen mig.

I att missuppfatta. Se åt ett annat håll.

Jag känner igen mig. I Rädslan.

Under de här dagarna hos er har jag mött stolthet. Stolthet över att vara församling här.

På den här platsen i den här tiden. Jag har mött samverkan. Människor som kommer

samman för att var och en på sitt sätt ska kunna bidra till det stora gemensamma att

göra den här världen lite bättre. Jag har mött engagemang. Kreativitet. Kraft att ta sig an

framtidens utmaningar.

Men jag har också mött rädslan.

Rädslan över att tappa kontrollen.

Rädslan att inte bli hörd. Räknad med. Respekterad.

Rädsla över att förlora inflytande.

Rädsla över att inte räkna till, duga, vara älskad.

En av ungdomarna sa i torsdags att ”Kyrkan får inte tappa sin betydelse.”

Alltså: Det måste spela roll om kyrkan finns eller inte.

De orden har dröjt sig kvar i mig. Kyrkan får inte förlora sin betydelse.

Inte som en institution som ska överleva.

Kyrkans mening är inte stillastående. Eller bevakande av revir.

Hennes betydelse sitter inte i hennes effektivitet

Kyrka är rörelse. Kristen tro är en väg att gå.

Kärlekens väg.

Kärlekens väg är inte E4:an till Stockholm.

Den är inte rak. Den är inte snabb. Den är inte skyltad med ”framgång”, ”effektivitet” och ”tydliga processer”.

Ja, båda kanske leder till himlen.

Men bara den ena går genom Jerusalem. Via döden.

Kärlekens väg är korsmärkt.

Kärlekens väg går genom missförstånd.

Genom sorg.

Genom konflikter vi helst hade undvikit.

Paulus säger:

Kristi kärlek driver oss.

Enda drivmedlet. Inte ens konverterad EPA tar oss hela vägen.

Kristi kärlek.

Inte vår kompetens.
Inte våra goda intentioner.
Inte vår förmåga att hålla sams.

Kristi kärlek.

Och den kärleken är inte på något sätt romantisk.
Den är korsfäst.

När relationerna i det som är mellan ledning och styrning brister,
när samtalen hårdnar, när misstänksamheten växer –
då är det inte ett organisatoriskt problem.
Det är större.

Vi vill helst ha påsk utan grav.
Uppståndelse utan död.
Gemenskap utan sårbarhet.

Men Kristus går före.
Och dit han går, dit måste vi.

Höga Visan säger:
Kärleken är stark som döden.
Inte starkare än konflikter.
Inte starkare än våra åsikter.
Utan stark som döden.
Alltså: ofrånkomlig.
Obeveklig och livsförvandlande.

Kärlekens väg är kamp. Smärta. Ständigt nya försök.
Kristi kärlek, trots allt som blev fel.

Kristi kärlek som bygger tillit som skadats.

För vet ni –
världen behöver inte en kyrka som alltid har rätt.

Världen behöver en kyrka som vågar dö
och uppstå igen.

Människor som vågar säga:
”Vi gick vilse.”
”Vi sårade varandra.”
Så blir det ibland på kärlekens väg

Från död till liv.
Från splittring till försoning.

Från rädsla till kärlek.
Kristi kärlek driver oss.
Inte bort från det svåra.
Utan rakt igenom det.

Och på andra sidan –
inte triumf.
Inte applåder.

Utan liv. Nytt liv.